

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 22. Ad licitam receptionem Sacramenti vivorum, status gratiæ
usque adeò requiritur, ut sacrilegium committat, quisquis dispositionem
pro gratia habituali comparanda necessariam scienter ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ne hominis inviti, fumitur ex can. 33. penitentiali, ubi sic: *Episcopus qui ordinat, sine iusta causa, Clericum invitum, sive reclamantem, vel penitentem invitum* (nota *ly penitentem invitum*, quo confutatur glossantes, de invito secundum quid) *absoluitur suspenditur uno anno*. Si invalida foret talis ordinatio, rem tanti momenti canon non subtrahisset, nec tacite innuisset, ex iusta causa id fieri posse, dum solum invitum ordinationem, sine iusta causa, punivit: cum tamen omnem invitum ordinationem punire debuisset, si invalidam censuisset.

226 Argumentum secundum fumitur ex can. ubi *ista dicitur*, ubi Simplicius Papa valide, licet illicite, ordinatum agnoscat *Fraterm & Coepiscopum nostrum*, ut ait, Gregorium, licet invitum. Neque enim ipsum Fraterm & Coepiscopum vocaret, nisi valide ordinatum agnosceret.

227 Argumentum tertium suppeditant varia exempla Sanctorum, qui invitos ordinarunt. Quomodo S. Epiphanius invitum ordinavit Paulinianum fratrem D. Hieronymi, de quo Baronius ad annum 392. post D. Hieronymum epist. 60. Item S. Flavianus, Patriarcha Constantinopolitanus, invitum ordinavit Macedonium, Anachoretam sanctum, sed ex imperitia ignorantem quid circa se ageretur: *Cum* (inquit Theodoretus in Monastica Historia c. 13.) *peracta liturgia illi quidam hoc indicasset (ignorabat enim prorsus, quid egerent) primum quidem conviciis, verbisque aperis proferdit unum versus, deinde accepto, quo innixus propter senium incedebat, baculo, Pontificem ipsum ac alios qui aderant, infectus est*. Prorsus ergo invitum ordinatus est.

228 Argumentum quartum petitur ex eo quod plurimi sancti viri sibi ipsis pollicem, vel aliud membrum absciderint, ne ordinarerentur Episcopi, vel Presbyteri. Quos inter Ammonius (apud Sozomenum lib. 5. c. 7.) videns alios velle ipsum in Episcopum promovere, nec valens eos sermonibus avertere, sibi propriam abscidit aurem, dicens: *Jam ne volens quidem potero ordinari: cumque nec sic avertentur, juravit, etiam linguam abscidit, si vim niterentur inferre*. Ad quae extrema Sancti non recurrissent, si solo defensu, resisteretque voluntas irritam reddi ordinationem suam credidissent.

229 Argumentum quintum petitur à ratione: quemadmodum enim nullus quidem invitum fieri potest Religiosus; factus tamen Religiosus potest invitum fieri Abbas, vel Prior. Sic nullus baptizari, nec ecclesiasticae jurisdictioni subijci potest invitum; semel tamen baptizatus, atque ecclesiasticae jurisdictioni subiectus, potest ab ea invitum fieri Sacerdos, Episcopus, &c. dum id Ecclesia necessarium judicat pro communi bono multorum. Neque enim Ecclesia minorem in subditos habet potestatem, quam Rex, vel Princeps secularis, qui invitos constituit potest. Officiarios regni sui.

230 Quia tamen ex simili ordinatione gravia oriri possunt inconvenientia, similes ordinationes regulariter illicitae sunt, nec permittuntur, nisi ex gravi causa, ut colligitur ex citato canone 33. penitentiali.

231 Superest ut aliquid de Confirmatione dicamus, sicut & de fructuosa divina Eucharistiae susceptione. De quibus nonnullis videtur rationem esse aliter statuendi, quam statuat communis opinio Doctorum, pro iis, sicut & pro aliis, requiruntur positum consensus. Enimvero positiva requiritur devotio ad fructuosam divinam Eucharistiae manducationem: igitur & positiva voluntas eam suscipiendi. Paucique probatur opinio eujusdam Recentioris hinc disp. 4. dub. 4. existimantis aditum, si iustus fuerit, recepturum gratiam Eucharisticam, si casu reciperet hostiam consecra-

tam pro non consecrata, vel consecrata ipsi dormienti intruderetur. Tamen enim talis Eucharistiam materialiter sumat, non sumit sacramentaliter. Quia non fumit ut rem sacram (quomodò sumi vult Christus) sed perinde ac si sumeret profanam. Quod respectu adulterum non sufficit ad manducationem fructuosam. Quòd si fructuosè eam manducet in phrenesim actus, idè est quia ante phrenesim eam ut rem sacram desideravit pro casu necessitatis. Non sic iustus, de quo proximè. Neque enim bonus Catholicus, requisitus an vellet sine devotione recipere hostiam consecratam pro non consecrata, vel an vellet eam in somno recipere, seclusà omni necessitate, responderet affirmative; sed statim diceret, abist: vellem enim eam debita cum preparatione ac devotione recipere.

CAPUT XXII.

Ad licitam receptionem Sacramenti vivorum, status gratia usque adeo requiritur, ut sacrilegium committat, quisque dispositionem pro gratia habituali comparanda necessarium scienter omittit, etiam in casu quo necessitas non concedit tempus comparandae contritioni necessarium.

Ludovicus Scildere in Thesi de Sacramentis anno 1648. Lovanii propugnata, inter alias propositiones, merito displicentes, hanc statuit: *Peccat sacrilegio mortali, qui dispositionem pro gratia habituali accipienda requisitam omittit: nisi quando summa necessitas contritioni tempus non permittit*. Quam propositionem licet nuperimè tucatur Didacus de Ortopaga in consutatione libelli anonymi pag. 25. Merito tamen eam displicere dixi 1.º. quia obligatio non recipiendi Sacramentum vivorum in statu peccati mortalis, sic est de jure divino & naturali, ut necessitas, quae non concedit tempus requisitum ad gratiam habitualem comparandam, aliquando quidem dispensat à Sacramenti receptione, sed non permittat illud recipere indignè, id est absque debita dispositione.

2.º. quia propositio illa januam aperit innumeris sacrilegiis impiorum, qui summam sibi necessitatem, temporisque defectum facile perflua debent ad Sacramenta absque debita dispositione recipienda. Neque enim casus ille necessitatis, contritioni tempus non permittentis, metaphysicus est, vel moraliter impossibilis. Cum & sæpè Confessoris copia desit, nec perfecta contritionis, imò nec sufficientis attritionis actus, ordinariè momento comparatur ab iis qui in horrendum scelus inciderunt, vel aliunde peccando se gratià indignos reddiderunt, quibus interim non raro vel communicandi necessitas occurrit, v.g. ad vitandam infamiam, vel celebrandi in die festo, ac parochiani Sacram omittant, &c.

Sed & casus, in quo patroni illius propositionis se fundant, moralem istius casus possibilitatem ostendit. Quid enim (inquirunt) de Sacerdote, qui videt hereticos concuicaturus sacram hostiam, vel in cloacam projecturos, nisi eas statim deglutat? numquid in hoc saltem casu currere potest propositio?

Respondeo negativè. Quia alienam irreverentiam prævenire non licet per irreverentiam propriam, praesertim aequè vel magis gravem. Neque enim minor est irreverentia, scienter communicare in statu peccati mortalis, quam sacram hostiam concuicere, vel in cloacam projicere. Quia in tali statu communicans, sacram hostiam proficit in cloacam interiore cordis sui, quae apud Deum magis foetida est, quam cloaca exterior.